

טת להקמת מדינה פלסטינית עצמאית ונפרדת בגדה המערבית. הוא פשוט מד" ביק את המושג „פלסטינים“ לממלכה הירדנית — כפי שעושה המלך חוסיין עצמו. בסעיף על ועידת-השלום, קובע הנוסח בפירוש שלא יהיה מקום לייצוג פלסטיני מכיוון שמדובר רק על „ישראל ושכנו“ תיה“ ועל „יחסי ישראל ומדינות ערב“ (להבדיל מ„עמירעב“ או „ארצות-ערב“ מושגים שיכלו לכלול את העם הפלסטיני. • ייעשה להמשך וביצור ההתיישבות וההתנחלות...“ הפעם לא נאמר בפירוש „בשטחים המוחזקים“, כמו במסמך גלילי. אבל מכיוון שפינחס ספיר דרש „להכפיל את ההתיישבות“ ברמת-הגולן, וגולדה מאיר הסבירה למחרת היום שההתנחלות בשטחים תימשך ותקבע את גבולות ה" מדינה, ההבדל הוא במילים בלבד.

בסך הכל — אותה הגברת ואתה ה" אדרת. עם כמה תיקונים אופנתיים.

ה"יונים" יכלו לטעון שלפחות השיגו כמה הישגים מילוליים. אולם

מיני מגינות על מחסומי המיטרה מול נוער הצעירים קראו קריאות בוז לעבר הנהגת מיפלגת עמס. עיקר הכרזות כווננו נגד דיין. בין שאר דיין — לך הביתה! חיילינו זה לא מונימיקר!

ה ב"אורה"

„דיין לחרות“

קוראת את הכרזות שנישאו בהפגנה. כרזות אחרות שכוונו לכפי דיין קראו: „יטולק שריהיטחון העצמי!“ או „לואי ה"15 אמר, אחרי המבול! דיין אומר: „אם המערך לא ידח את דיין, ידח העם את המערך!“ בהפגנה השתתפו גם חיילים שבאו לחופשה.

אך בסופו של דבר, לא החלטותיהם של אילאב ובן-אהרון יקבעו את עתיד המפלגה, אלא הכרעתם של האישים המרכזיים — מפינחס ספיר ויגאל אלון ועד אברהם עופר ויהושע רבינוביץ. אלה היו מוכנים, בסתר ליבם, שמישהו ידח את גולדה — אבל הם דמו לעכברים באגדה, שהחליטו לתלות פעמון על צוואר החתול. איש מהם לא התנדב לבצע את המשימה.

— ולהצביע בינתיים בעד מרי או מוקד? — לאחר מכן הזכיר מישהו לבן-אהרון, ש" המזכ"ל קרא לחברי ההסתדרות להצביע בעד המערך — ואחרי הבחירות הסתלק הוא עצמו מן התפקיד. הרמז היה ברור: גם עכשיו קורא בן-אהרון להצביע בעד המערך, כדי להילחם בדיין וגולדה — כשהקול ישמש למעשה לחיזוק שילטונם של דיין וגולדה.

מיפלגתם בבניין האוהל. הישיבה עצמה הסתיימה אחרי זמן קצר, בעקבות הסכסוך פשרה בין חלקי המפלגה השונים לשם הצלת שלימותה, בדיוק כמו לפני 13 שנה. המפגינים התפזרו יחד עם חברי המרכז.

ה מחזיק בידו רמ" מסע הקריאות של כנסו ליישיבת מרכז

למנהיגי המפלגה זה לא היה איכפת. להיפך. היונים הפכו לכליא-ברק, כדי להסיח את מאבקם של שוחררי-השלום, שיכלו לנטוש בהמוניהם את המערך לולא יכלו להיאחז במאבק היונים.

הדבר נתברר כבר במהלך ישיבת המרי כו. במקום לדרוש את הדחת המנהיגים, התרכזו היונים במאבק על עניינים מיש"ניים כפתיחת רשימת המועמדים.

במקום הישיבה הסוערת וההיסטורית, שבה „יוגד הכל“ ושכסיומה יוגח על כפות-המאזניים גורלם של גולדה-דיין-גלילי, באה „סערה מבוקרת“ ומודרכת מ" ראש עלידי „14 העקרונות“ שנוסחו מראש.

בינתיים התכנסו באולם בני ברית בי תל-אביב היונים המושבעות. יצחק בן-אהרון ולובה אילאב הטיפו להם לקו ה" מסורתי: „להיאבק בפנים“ לחוק את ה" מיפלגה, להצביע בעד המערך.

אולם הפעם נשמעו גם קולות מרדניים. „אתה אומר שרק שלישי ממועמדי המערך הם שוחררי-שלום“, קרא אחד הנוכחים לעומת אילאב, „אם כן, אם אצביע למערך, רק שלישי הקול שלי ישרת את ענייני ה" שלום. אז מדוע לא להיאבק בתוך המערך

כזו! שריהתיקשורת שימעון פרס צועד בין מיסמרות שוסרים אל פתח האוהל, כשהוא מגיב בחיוך מאולץ נוכח קרי" הבוז שהוטחו נגדו בעת שהגיע ליישיבת המרכז.

החיליים החוזרים מן החזית, נטלו אף הם חלק בהפגנה. נוסף לצעירות הנראות בתמונה, השתתפו בהפגנה גם חיילים במדים וצעירים שזה עתה פשוטו את מדיהם. היו אלה אנשי המערך ותנועות השמאל שהתלכדו יחד במחנה „יוני“ שקרא לתת סיכוי לשלום.